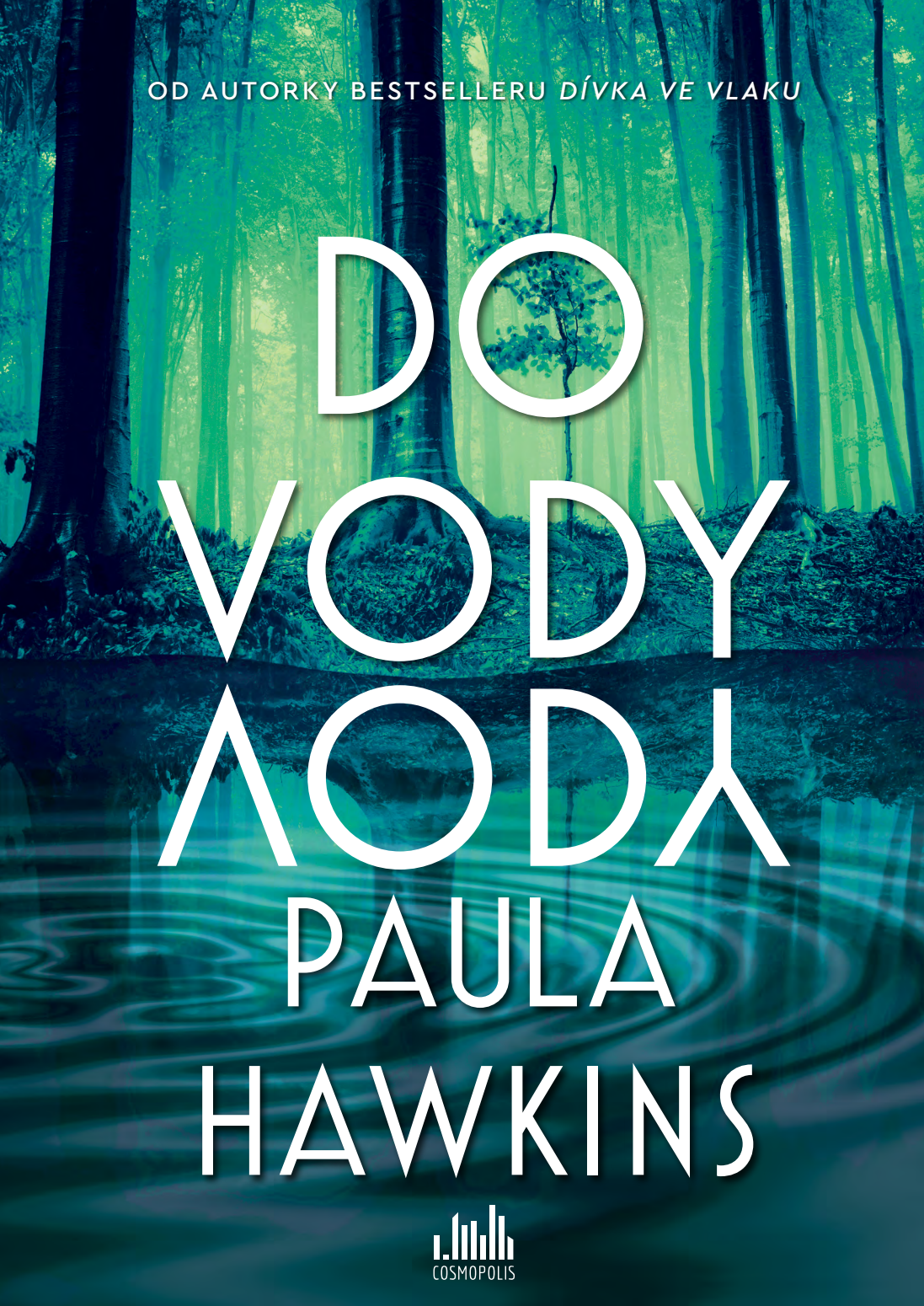
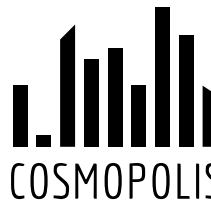

OD AUTORKY BESTSELLERU *DÍVKA VE VLAKU*
DO VODY
PAULA HAWKINS
COSMOPOLIS


COSMOPOLIS

DO VODY

PAULA HAWKINS

Přeložila Věra Klásková

Copyright © Paula Hawkins Ltd, 2017
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Věra Klásková c/o DILIA, 2017, 2026
Cover photography © Shutterstock.com / andreiuc88, PeopleImages

ISBN 978-80-271-5688-7

Věnováno všem potížistům

Když jsem se rozpukla, byla jsem velmi mladá.

Jsou věci, jichž by se člověk měl zbavit.
A jiné, jichž by se zbavovat neměl.
Ohledně toho, které jsou které, se názory různí.

Emily Berryová: *Hra s čísly*

Dnes víme, že vzpomínky nejsou pevně vetknuté nebo zmrazené jako obsah „tisícerých oddělených nádob“, o nichž psal Marcel Proust, ale že se při každém vybavení přetvářejí, rozkládají a opětovně skládají a znovu zařazují.

Oliver Sacks: *Halucinace*

Libby

„Ještě! Ještě!“

Zase ji svazují. Tentokrát jinak: palec levé ruky k palci na pravé noze, palec pravé ruky k palci na levé noze. Kolem pasu provaz. Tentokrát ji do vody nesou.

„Prosím!“ začíná žadonit, protože si teď není jistá, zda tomu dokáže čelit, té černotě a chladu. Chce se vrátit do domu, který už neexistuje, do časů, kdy s tetou sedávaly před krbem a vykládaly si historky. Chce být doma ve své posteli, chce být zase malá, dýchat kouř z hořícího dřeva a vůni růží a cítit tetinu sladce teplou pleť.

„Prosím!“

Potápí se. Než ji vytáhnou podruhé, její rty mají barvu modřin a dech jí vyhasne nadobro.

PRVNÍ ČÁST

2015

Jules

Něco jsi mi přece chtěla říct, ne? Co ses mi to snažila povědět? Mám pocit, jako bych se z tohohle rozhovoru už dávno vykroutila. Přestala jsem se na něj soustředit, myslela jsem na něco jiného, řešila si svoje, neposlouchala, a tak jsem ztratila nit. No, teď sis tedy mou pozornost získala. Jenomže si nemůžu pomoct: mám dojem, že mi utekla nějaká podstatnější pointa.

Když mi to přišli oznámit, zlobila jsem se. Zpočátku se mi ulevilo, protože když se vám zrovna ve chvíli, kdy hledáte průkazku na vlak a chystáte se pádit do práce, na prahu objeví dva policisté, bojíte se nejhoršího. Měla jsem strach o ty, na nichž mi záleží: o přátele, o svého ex, o lidi, se kterými pracuju. O ně však nejde, řekli mi. Jde o tebe. Takže se mi ulevilo, i když jen na chvíli, a pak mi sdělili, co se stalo, cos udělala, prý tě našli ve vodě, a to už mě popadl vztek. Vztek a strach.

Myslela jsem na to, co jsem se ti chystala říct, když jsem sem přišla: že vím, žes mi tohle udělala natruc, abys mě naštvala, vyděsila a zničila mi život. Abys upoutala mou pozornost, abys mě zase dostala tam, kde jsi mě chtěla mít. Tak fajn, Nel, podařilo se ti to: jsem na místě, kam jsem se už nikdy nechtěla vrátit, abych se postarala o tvou dceru a uklidila po tobě ten hroznej binec.

Pondělí 10. srpna

Josh

Cosi mě probudilo. Vylezl jsem z postele s tím, že si skočím na záchod, a všiml jsem si, že dveře k mámě a tátovi jsou otevřené, a když jsem nahlédl dovnitř, uviděl jsem, že máma v posteli není. Táta chrápal jako vždycky. Budík s rádiem ukazoval, že je osm minut po čtvrté. Napadlo mě, že máma bude nejspíš dole. Má potíže se spaním, což mají ostatně oba, jenomže táta bere prášky, které jsou tak silné, že kdyby člověk stál u jeho postele a hulákal mu přímo do ucha, ani by to s ním nehnulo.

Do přízemí jsem proto sešel tiše jako myška, poněvadž to obvykle dopadá tak, že si máma pustí televizi a kouká na ty fakt nudné reklamy na stroje, které vám umožní zhubnout, vyčistit podlahu nebo nasekat zeleninu na tisíc způsobů, a pak usne. Televize ale neběžela a mámu jsem na kanapi nenašel, takže mi došlo, že musela jít ven.

Už to párkrát udělala – tedy alespoň pokud je mi známo. Nemůžu mít pořád přehled o tom, kde kdo je. Poprvé mi máma řekla, že se šla jen projít, aby si pročistila hlavu, ale jindy jsem se ráno probudil a ona byla pryč, a když jsem vyhlédl ven, její auto na obvyklém místě před domem neparkovalo.

Myslím, že si asi vyrazila na procházku podél řeky nebo šla na Katiin hrob. Tam já taky občas chodívám, ale ne uprostřed noci. Chodit venku potmě bych se bál, a navíc bych se cítil jako magor, protože

právě tohle udělala i sama Katie: uprostřed noci vstala, namířila si to k řece, a už se nevrátila. Chápu ovšem, proč to dělá máma. Tohle je totiž další způsob, jak se teď může dostat ke Katie co nejblíž, snad kromě toho, že vysedává u ní v pokoji – vím, že i tohle občas dělá. Katiin pokoj sousedí s mým a já slýchám mámu plakat.

Sedl jsem si na gauč; chtěl jsem na ni počkat, ale nejspíš jsem usnul, poněvadž když jsem zaslechl dveře, venku bylo světlo, a když jsem se podíval na hodiny na krbové římse, bylo čtvrt na osm. Uslyšel jsem, jak za sebou máma zavřela dveře a vzápětí se rozběhla po schodech nahoru.

Vydal jsem se za ní. Zůstal jsem stát před ložnicí a škvírou ve dveřích jsem sledoval, co se děje. Klečela vedle postele hned u táty a v obličeji byla červená, jako by utíkala. Ztěžka oddechovala a říkala: „Alecu, vzbuď se, no tak, prober se!" a třásla s tátou. „Nel Abbottová je mrtvá," řekla. „Našli ji ve vodě. Skočila tam."

Nevzpomínám si, že bych něco říkal, ale nějaký zvuk jsem zjevně vydal, protože zvedla oči, a když mě uviděla, vyhrabala se na nohy.

„Ach, Joshi!" řekla a popošla ke mně. „Ach, Joshi!" Po tvářích jí tekly slzy. Pevně mě objala. Když jsem se od ní odtáhl, stále ještě plakala, ale zároveň se i usmívala. „Zlatíčko moje…," pronesla.

Táta se na posteli posadil. Protíral si oči. Než se pořádně probere, trvá mu to celou věčnost.

„Tomu nerozumím. Kdy… To jako myslíš v noci na dnešek? Jak to víš?"

„Šla jsem pro mléko," řekla. „Všichni o tom mluví… v krámě. Našli ji dnes ráno." Usedla na postel a znovu se dala do pláče. Táta ji objal, ale přitom mě pozoroval a ve tváři měl zvláštní výraz.

„Kam jsi šla?" zeptal jsem se jí. „Kde jsi byla?"

„Nakupovat, Joshi. Vždyť to zrovna povídám…"

Lžeš, chtělo se mi říct. *Byla jsi pryč celé hodiny, není to tak, že bys jen vyběhla pro mléko.* Nejradši bych jí to řekl, ale nemohl jsem, jelikož moji rodiče seděli na lůžku, dívali se na sebe a vypadali šťastně.

Úterý 11. srpna

Jules

Vzpomínám. Když jsme jeli na léto do Beckfordu, uprostřed zadního sedadla karavanu se vršily polštáře, označující hranici mezi tvým a mým územím. S tebou šili všichni čerti a nemohla ses dočkat, až tam budeme, zatímco já jsem byla celá zelená, jak mi bylo špatně, a snažila jsem se nepozvracet.

Nejenže jsem na to vzpomínala, ale dokonce jsem to i cítila. Když jsem se dnes odpoledne hrbila nad volantem jako stará bába, cítila jsem tutéž nevolnost; jela jsem rychle a mizerně, na křižovatkách mě to házelo doprostřed vozovky, a jak mě pohled na protijedoucí auta nutil přehnaně reagovat, na brzdu jsem šlapala příliš prudce. Měla jsem stejný pocit, jaký mívám, když vidím, jak se ke mně po jedné z těch úzkých silniček valí bílá dodávka, a bleskne mi hlavou: *Vybočím ze směru, tentokrát ano, vletím mu rovnou do cesty ne proto, že bych snad chtěla, ale protože musím.* Jako bych měla na poslední chvíli ztratit zbytky svobodné vůle. Takový pocit člověk dostává, když stane na kraji útesu nebo vlakového nástupiště a cítí, jako by ho postrkovala jakási neviditelná ruka. A co kdyby přece? Co kdybych prostě udělala krok vpřed? Co kdybych prostě cukla volantem?

(Koneckonců, ty a já se od sebe tolik nelišíme.)

Ohromilo mě, jak dobře si to pamatuju. Až příliš dobře. Proč si tak dokonale pamatuju něco, co se událo, když mi bylo osm, a přece si

zaboha nedokážu vybavit, zda jsem mluvila s kolegy o tom, že máme přeložit na příští týden posouzení nějakého klienta? Nedaří se mi ukládat do paměti to, co si pamatovat chci, kdežto věci, na něž se zoufale snažím zapomenout, se mi v duchu stále vracejí. Čím víc jsem se blížila k Beckfordu, tím obtížnější bylo popírat minulost, která na mě vylétávala jako hejno vrabců ze živého plotu a lekala mě. Uniknout se před ní nedalo.

Všechna ta okolní svěžest, ta neuvěřitelná zeleň, jasná, křiklavá žluť hlodáše na kopci se mi vpálila do mozku a nastartovala další kolo vzpomínek: jsou mi čtyři nebo pět a kvičím a svíjím se rozkoší, když mě tatínek nese do vody; ty skáčeš ze skal do řeky, přičemž pokaždé vyšplháš o kousek výš. Pikniky na písčitém břehu u tůně, na jazyku chuť opalovacího krému, chytání tlustých hnědých ryb v líné, bahnité vodě kus po proudu od Starého mlýna. Vracíš se domů a z nohy ti crčí krev, protože sis jeden z těch skoků špatně vyměřila, a zatímco ti taťka ten šrám ošetřuje, zahryzáváš se do utěrky, odhodlaná nevydat ani hlásku. Přede mnou přece brečet nebudeš. Mamka ve světlemodrých letních šatech nám vaří k snídani ovesnou kaši a chodidla bosých nohou má rezavě hnědá. Tatínek sedí u břehu řeky a kreslí. A později, když jsme byly starší: pozdě večer se v džínových šortkách, pod tričkem horní díl bikin, plížíš ven na rande. A že to nebylo rande s klukem jen tak ledajakým, ale s *tím klukem*. Mamka, hubenější a křehčí, dřímá v křesle v obýváku; táta se vytrácí na dlouhé procházky s vikářovou buclatou, bledou manželkou ve slamáku. Vzpomínám si na fotbal: horké slunce na vodě, oči všech upřené na mě, já zprudka mrkám ve snaze zatlačit slzy pod víčka, na stehně krev, v uších mi zvoní smích. Dodnes ho slyším. A pod tím vším zvuk rychle plynoucí vody.

Do té vody jsem se teď pohroužila tak hluboko, že jsem si ani neuvědomila, že už jsem na místě. Ocitla jsem se v srdci města tak náhle, jako bych zamhouřila oči a nechala se sem přenést jakousi tajemnou silou, a než jsem se nadála, už jsem zvolna projížděla úzkými

uličkami, podél nichž parkovala velká esúvéčka, a mezitímco se mi na okraji zorného pole vlnila šmouha růžového kamene, mířila jsem ke kostelu, ke starému mostu. Teď už jsem jela opatrně a nespouštěla oči z asfaltu před sebou; snažila jsem se nekoukat na stromy, na řeku. Snažila jsem se je nevidět, leč marně.

Zajela jsem ke krajnici a vypnula motor. Zvedla jsem oči. Byly tam stromy a kamenné schody, zelené od mechu a po dešti zrádné. Po celém těle mi naskočila husí kůže. Vzpomněla jsem si na tohle: do asfaltu buší mrazivý déšť, řeku a nebe osvětlují modré světelné majáky, soupeřící s blesky; před obličeji, v nichž se zračí panika, se srážejí obláčky dechu a policistka vede po těch schodech nahoru k silnici třesoucího se chlapečka, bledého jako duch. Pevně mu svírá ruku, třeští divoké oči, a zatímco na někoho volá, kroutí hlavou. Ještě dnes cítím to, co jsem cítila tehdy v noci, tu hrůzu a fascinaci. Dosud mi v hlavě zní tvoje slova: *Jaké by to asi bylo? Umíš si to představit? Jaké to je, sledovat, jak ti umírá matka?*

Odvrátila jsem pohled. Nastartovala jsem auto, vjela jsem zpátky na vozovku a přejela most hned za zatáčkou. Pátrala jsem po odbočce – první nalevo? Kdepak, tahle to není, až ta další. A tam se tyčil ten starý kolos z hnědého kamene: Starý mlýn. Když jsem vjížděla otevřenou bránou na příjezdovou cestu, kůže mě studeně, vlhce brněla a srdce mi tlouklo nebezpečně rychle.

Stál tam nějaký muž a koukal do telefonu. Uniformovaný policista. Energicky přistoupil k autu a já jsem stáhla okénko.

„Jsem Jules," řekla jsem. „Jules Abbottová. Jsem… její sestra."

„Aha." Zdálo se, že je v rozpacích. „Ano, správně. Samozřejmě. Koukněte," letmo se ohlédl k domu, „teď tady právě nikdo není. To děvče… vaše neteř… šla ven. Nevím přesně kam…" Z opasku stáhl vysílačku.

Otevřela jsem dveře a vystoupila z vozu. „Nevadilo by, kdybych šla do domu?" zeptala jsem se. Vzhlédla jsem k otevřenému oknu, za

kterým kdysi býval můj pokoj. Jako bych tě ještě viděla, jak sedíš na okenním parapetu a houpeš nohama. Až člověka jímala závrať.

Policista vypadal nejistě. Odvrátil se a rychle něco pronesl do vysílačky, načež se otočil zpátky ke mně. „Ano, je to v pořádku. Smíte dovnitř."

Poslepu jsem stoupala po schodech vzhůru, ale slyšela jsem vodu a čichala hlínu, tu hlínu ve stínu domu, pod stromy, na místech nedotčených slunečním světlem, ten čpavý smrad tlejícího listí. A tenhle pach mě přenesl zpátky v čase.

Strčila jsem do vchodových dveří a napůl jsem očekávala, že uslyším, jak na mě z kuchyně volá matčin hlas. Bez přemýšlení jsem věděla, že v místě, kde dveře váznou o podlahu, se do nich musím opřít bokem. Vstoupila jsem do haly a zavřela za sebou. Moje oči se snažily přivyknout šeru, které zde vládlo; při nečekaném náporu chladu jsem se zachvěla.

V kuchyni byl k oknu přistrčen dubový stůl. Není to ten původní? Vypadal sice podobně, ale tentýž kus nábytku to být nemohl – od té doby dům příliš často měnil majitele. Kdybych si pod stůl vlezla a zapátrala po znameních, která jsme tam zanechaly my dvě, věděla bych to s jistotou, ale při pouhém pomyšlení na něco takového se mi zrychlil tep.

Vzpomínám si, jak ráno do kuchyně svítilo slunce i na to, že když jsi seděla nalevo, čelem ke sporáku Aga, naskýtal se ti pohled na starý most, perfektně zarámovaný oknem. To je ale nádherná vyhlídka! poznamenávali všichni, ale ve skutečnosti ji neviděli. Nikdy neotevřeli tohle okno a nevyhlédli ven, nikdy se nepodívali dolů na mlýnské kolo, které tam stálo a hnilo, nikdy nepronikli zrakem pod sluneční světlo, pableskující na vodní hladině, nikdy si nevšimli, jaká ta voda vlastně je: zelenkavě černá, hemžící se živými i umírajícími věcmi.

Z kuchyně do haly, kolem schodiště hlouběji do domu. Procházela jsem domem a najednou mě to praštilo do očí, ta ohromná okna

vepředu, vedoucí ven k řece – a divže ne přímo do řeky, jako by je stačilo otevřít, aby se přes široké dřevěné sedátko pod oknem dovnitř vevalila voda.

Pamatuju se na to. Každé léto jsme si tady s mamkou hověly opřené o polštáře, nohy na parapetu, až jsme se navzájem takřka dotýkaly prsty, každá na kolenou knihu. Někde poblíž býval talíř s nějakým zobáním, ačkoli mamka se jídla nikdy nedotkla.

Nedokázala jsem se na tuhle lavičku dívat: pouhý pohled na ni ve mně probouzel zármutek a zoufalství.

Ozdobný štuk byl odstraněn až na holé zdivo, a co se týče dekorací pokoje, inu, to jsi celá ty: na podlaze orientální koberce, těžký ebenový nábytek, rozměrné gauče a kožené lenošky a až příliš mnoho svící. A všude důkazy tvé posedlosti: velikánské zarámované tisky, Millaisova *Ofélie*, krásná a vyrovnaná, oči a ústa dokořán, v ruce květiny. Blakeova *Trojitá Hekaté*, Goyův *Sabat čarodějnic* i jeho *Tonoucí pes*. Tenhle obraz nenávidím ze všech nejvíc: chudák zvíře se úpěnlivě snaží udržet hlavu nad vodou, zatímco příliv stoupá.

Slyšela jsem zvonit telefon a měla jsem dojem, že se ten zvuk ozývá kdesi za domem. Vydala jsem se přes obývák za ním, sešla z nějakých schodů – myslím, že tam bývalo skladiště zaneřáděné haraburdím. Jednoho roku přišla povodeň, a když voda zase klesla, všechno tu zůstalo pokryté bahnem, jako by se dům zvolna stával součástí říčního koryta.

Vstoupila jsem do místnosti, ze které sis udělala ateliér. Bylo tu plno fotografického vybavení, obrazovek, obyčejných lamp a lightboxů, na zemi ležela tiskárna, různé papíry, knihy a šanony, stěna byla obstavěná kartotéčními skříněmi. A samozřejmě zde byly fotky. Tvoje fotografie pokrývaly každou píď stěny. Necvičenému oku by se mohlo zdát, že jsi velká fanynka mostů: Golden Gate, most přes řeku Jang-c' v Nankingu, viadukt prince Edwarda. Ale na druhý pohled se to objasní: tady nejde o mosty ani o lásku k těmhle mistrovským

inženýrským výtvorům. Jsou tu totiž nejen mosty, ale taky Beachy Head, les Aokigahara, Preikestolen. Místa, kam odcházejí zoufalci, když chtějí se vším skoncovat – katedrály beznaděje.

Naproti vchodu snímky Tůně tonoucích. Pořád dokola, dokola, dokolečka, ze všech myslitelných úhlů, ze všech stran: v zimě bledá a ledová, útes černý a pustý nebo jiskřící v rozpuku léta jako bujná zelená oáza anebo nudná pazourková šeď a nad hlavou bouřková mračna, dokola, dokola, dokolečka. Ty fotky splynuly v jedinou šmouhu – útok na oči, až se mi z toho zamotala hlava. Měla jsem pocit, jako bych byla *tam*, na tom místě, jako bych stála na vrcholu útesu, civěla dolů do vody a strašlivě rozechvělá vnímala, jak mě vábí zapomnění.